

47. Retssagen om den rigtige fortolkning

Kulturminister Brian Mikkelsen og kontorchef Peter Schønning var ikke indstillet på at få lovens fortolkning undersøgt. De hyrede igen kammeradvokat K. Hagel-Sørensen, og nu gav de ham mandat til at *forhindre* en undersøgelse af lovens rette fortolkning.

Kulturministeriets kovending

Jeg havde ikke haft noget at gøre med kammeradvokat K. Hagel-Sørensen siden det fælles udkast til forelæggelse i 2004. Jeg syntes, vi burde drøfte fortolkningsmulighederne i stedet for at bygge stejle fronter op, men det interesserede ham ikke, hvad regional konsumtion egentlig gik ud på. Kulturministeriet ville bare have sagen afsluttet hurtigst muligt, og han lokkede med et tilbud om at frafalde krav om sagsomkostninger, hvis jeg hævdede hovedsagen ved Østre Landsret.

Jeg forstår ikke bemærkningen om, at der kunne være udsigt til at bygge stejle fronter op. Situationen er den, at du har nedlagt påstand om, at Kulturministeriet skal tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens bestemmelse om gennemførelse af infosoc-direktivet ikke finder anvendelse på dig. Den påstand har du begrundet med, at du anså direktivet for ugyldigt. Efter at EF-Domstolen har afsagt dom, hvor alle dine anbringender er blevet behandlet, kan jeg ikke se, hvad en fortsættelse af retssagen kan baseres på.

Kulturministeriet har den, synes jeg, ret agtværdige indstilling, at man gerne vil have sagen afsluttet og begrænse sine advokatombkostninger. Hvis det er således, at du ønsker at fortsætte retssagen, er mit tidligere fremsatte tilbud naturligvis bortfaldet. Om der kan fremsættes et andet tilbud, har jeg ingen mening om på nuværende tidspunkt.

Hvis du ikke til den 10. oktober har gjort din stilling klar med hensyn til, hvad der skal ske med retssagen, går jeg ud fra, at vi begge vil blive indkaldt til et retsmøde i landsretten. Efter min mening er det helt rimeligt, at landsretten gerne vil have et første-håndsindtryk af, hvad der skal ske i sagen, og jeg kan ikke selv se et formål med en drøftelse os indbyrdes om Domstolens afgørelse.

Kammeradvokaten til Laserdisken ApS, 5. oktober 2006

Retssagen var anpartsselskabets eneste aktivitet efter tilbagekøbet i 2004, og med den ændrede påstand i hovedsagen var det blevet til en aldeles ligegyldig retssag, da påstanden kun vedrørte selskabet. Jeg havde en opsparing på godt 149.000 kr. i selskabet, og dem ville jeg hellere beholde end betale sagsomkostninger, så jeg tog imod tilbuddet. Så måtte jeg afklare fortolkningstvilen på anden måde.

Jeg sendte en udførlig redegørelse om fortolkningsmulighederne til Folketingets Kulturudvalg, og så tog jeg fat i Per Clausen (EL), der var valgt ind i Folketinget i 2005. Han gik med til at hjælpe med at få afklaret, hvad Kulturministeriet mente om ophavsretslovens fortolkning efter retssagens behandling ved EU-Domstolen.

Jeg formulerede et spørgsmål baseret på Johan Schlüters brev til Kulturudvalget i 2002 (side 557). Det ville være lettest og mest udramatisk, hvis kulturministeren bekræftede sin støtte til hans fortolkning. Hvis det var tilfældet, kunne jeg bruge det i en strid med FDV, og hvis det ikke var tilfældet, kunne jeg anlægge sag mod Kulturministeriet om lovens fortolkning. Peter Schønnings svar viste sig at være en total kovending i forhold til svaret til Kulturudvalget i 2002.

Spørgsmål nr. S 1921:

Kan ministeren bekræfte, at ophavsretslovens § 19, stk. 1, må forstås sådan, at begrebet parallelimport forudsætter, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen, og at der ikke er noget grundlag for at forbyde import, hvis en sådan rettighedshaver ikke findes?

Svar:

Det er korrekt, at der ved begrebet parallelimport forstås import af eksemplarer af fx film, bøger, musik-cd'er m.v. til et land, hvor der i forvejen findes en licenshaver. Hvis der derimod ikke i forvejen findes en licenshaver vil import af film, bøger, musik-cd'er m.v. have karakter af specialimport.

Ophavsretslovens § 19, stk. 1, indeholder et forbud mod såvel parallelimport som specialimport af eksemplarer af værker fra lande uden for EU og EØS (regional konsumption). Forbuddet betyder, at det kun er lovligt at videresælge film, bøger, musik-cd'er m.v. købt i et land uden for EU/EØS, såfremt der er indhentet tilladelse hertil hos rettighedshaveren (fx pladeselskabet, forlaget el. filmproducenten). Dette gælder uanset, om der i forvejen findes en licenshaver eller ej.

Forbuddet mod videresalg af eksemplarer af værker fra andre lande end EU og EØS har været gældende i den danske ophavsretslov siden 2002 og blev indført i forbindelse med implementeringen af EU-direktivet om ophavsret i informationssamfundet (det såkaldte infosoc-direktiv).

Under forhandlingerne om infosoc-direktivet var Danmark hele tiden modstander af et sådant forbud, der udelukker såkaldt international konsumption. Regeringen mener, at principperne om frihandel bør indebære frit videresalg af alle typer af værkseksemplarer, uanset hvor de er købt; når rettighedshaveren har givet samtykke til det første salg, bør ophavsretten ikke være til hinder for et videresalg af eksemplaret.

Blandt de andre EU-lande var der imidlertid et kvalificeret flertal for forbuddet, og Danmark kunne derfor ikke forhindre vedtagelsen. I forbindelse med vedtagelsen af direktivet afgav Danmark sammen med flere andre mindre lande en erklæring om, at Danmark er imod begrænsningen, og at reglerne bør genovervejes. Den daværende regering fik i sommeren 2000 mandat fra Folketingets Europaudvalg til at stemme for direktivet uanset utilfredsheden med dette element.

Det skal understreges, at reglerne ikke forhindrer den enkelte forbruger i at importere fx dvd-film, som man har købt i et andet land. Det er kun videresalget gennem butikker osv., der rammes af reglerne.

Mørkelygten

En erfaren og skrupelløs embedsmand vil kunne påstå, at Peter Schønning i 2002 slet ikke udtalte sig om Kulturministeriets opfattelse af lovforslaget. Han havde blot gentaget, hvad Johan Schlüter havde anført over for Kulturudvalget.

Da Kulturudvalget bad om ministerens kommentar til Johan Schlüters indlæg, var det formentlig, fordi de var interesseret i at vide, hvad *Kulturministeriet* mente om truslen mod specialimporten, hvis lovforslaget blev vedtaget. Som en dreven embedsmand svarede Peter Schønning på en sådan måde, at Kulturudvalget blev beroliget, fordi svaret antydede, at specialimporten ikke ville blive påvirket.

Jeg forstår ikke, at politikerne finder sig i det. Hvis det var Kulturministeriets opfattelse, at Johan Schlüter var helt galt på den, burde politikerne have fået det at vide i 2002. Det var i forventning om at høre Kulturministeriets opfattelse, at de havde bedt om en kommentar. Et ærligt svar fik de først i 2007, efter at loven var vedtaget, og Peter Schønning var ligeglad med EU-institutionernes opfattelse og problemet med konkurrencereglerne og opdelingen af det indre marked. Han var fast besluttet på at beskytte FDV's markedskontrol.

Hovedparten af svaret er rent røgslør. Kun det andet afsnit i svaret er relevant. Kun andet afsnit vedrører holdningsændringen. Den gamle travet om, at Danmark var kommet i mindretal, har ikke andet formål end at aflede opmærksomheden fra kovendingen. Derefter stævnedes jeg Kulturministeriet.

Påstand

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører, at ophavsmandens (eventuelle) forbud mod spredning af eksemplarer af et værk, der er bragt på markedet af ham eller med hans tilladelse uden for EØS-området, får retskraft i henhold til ophavsretsloven, men ophavsretslovens § 19, stk. 1 pålægger ikke en forhandler en pligt til at erhverve positivt samtykke, før han viderespreder et eksemplar af et værk, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med hans tilladelse uden for EØS-området.

Sagsfremstilling

Twisten vedrører forståelsen af begrebet "regional konsumtion" af spredningsretten. Der er enighed om, at der ved infosoc-direktivets gennemførelse skete en overgang fra princippet om international konsumtion af spredningsretten til regional konsumtion af spredningsretten.

Der er enighed om, at international konsumtion af spredningsretten medfører, at et eksemplar af et værk, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med dennes samtykke, kan spredes videre, uanset hvor i verden eksemplaret er bragt på markedet. Det medfører, at ophavsmanden ikke kan forbyde spredning af eksemplarerne, idet et forbud ikke har retskraft. Der er også enighed om, at regional konsumtion medfører, at spredningsretten ikke udtømmes for eksemplarer, der af ophavsmanden er bragt på markedet uden for EØS-området.

Kammeradvokatens udflugter

Den citerede påstand er ikke helt den samme som i stævningen, idet jeg ændrede påstanden efterfølgende, da jeg fandt på en mere præcis formulering. Det er den påstand, som retten behandlede, der er gengivet på forrige side.

Retsplejeloven var blevet ændret, så i forhold til den første retssag skulle jeg anlægge sagen ved Retten i Aalborg i stedet for Østre Landsret. Det betød, at jeg mistede den automatiske ankeadgang til Højesteret. I stedet ville Vestre Landsret få det sidste ord, og det var jeg ikke spor tryk ved.

Sø- og Handelsretten behandler sager med konkurrenceretligt indhold, og derfra ankes til Højesteret, så i et forsøg på at sikre adgang til Højesteret anlagde jeg retssagen ved Sø- og Handelsretten, men den gik ikke. Sagen blev henvist Retten i Aalborg, hvor jeg som det første begærede den henvist til landsretten.

Også denne sag tog kammeradvokat K. Hagel-Sørensen selv, og han skruede straks bissen på. Han ville have sagen afvist, og han ville ikke drøfte andet, skrev han i et utroligt skuffende svarskrift. Denne vor regerings førende advokat løj og manipulerede lige så slemt som Johan Schlüter og Peter Schønning.

Påstande

Principal: Afvisning
Subsidiært: Frifindelse

Processuel bemærkning

Under henvisning til retsplejelovens § 253 anmoder sagsøgte om, at spørgsmålet om sagens antagelse til realitetsbehandling behandles særskilt og forlods. Under henvisning hertil indeholder dette svarskrift kun anbringender til støtte for afvisningspåstanden.

Anbringender

Denne sag handler om, hvornår eneretten til at råde over et værkseksemplar konsumeres. Til støtte for den nedlagte påstand om afvisning, gøres det i første række gældende, at sagsøger allerede har fået prøvet sagens spørgsmål ved domstolene. De to sager er reelt identiske, herunder er sagsøgers anbringender i vid udstrækning enslydende i de to sager. En realitetsprøvelse af nærværende søgsmål vil således indebære en fornyet prøvelse af det spørgsmål, som allerede i realiteten er afgjort ved Østre Landsrets 19. afdelings sag nr. B-506-03: Laserdisken ApS mod Kulturministeriet, og da der ikke må tvistes to gange om det samme, skal nærværende sag afvises. Til støtte for afvisningspåstanden gøres det i anden række gældende, at sagsøger ikke har en konkret og aktuel interesse i at få domstolenes afgørelse i en sag mod Kulturministeriet.

Bestemmelsen i ophavsretslovens § 19 reducerer ikke eneretten til alene at være en forbudsret. Udgangspunktet bør naturligvis være, at når der eksisterer en ret, bør den, der ønsker at opnå økonomisk gevinst ved at udnytte retten, have ulejlighed med at kontakte rettighedshaveren.

I første række støttede han afvisningspåstanden på den absurde løgn, at sagen handlede om, hvornår spredningsretten konsumeres. Kors, det var vi jo enige om, og det skrev jeg klart og tydeligt i sagsfremstillingen! Den anlagte sag vedrører *fortolkning*, og tvisten skyldes, at Kulturministeriet har skiftet holdning. Det har i hvert fald valgt en anden fortolkning end EU-institutionernes og en fortolkning, der ikke kan undgå at opdele det indre marked.

Han skrev, at han ikke forstod min bemærkning om, at der kunne være udsigt til "at bygge stejle fronter op". Det ville jeg undgå, så jeg foreslog, at vi drøftede sagen, men han byggede stejle fronter op ved at lyve sig fra, at Kulturministeriet havde valgt en tvivlsom fortolkning, som kun triumviratet havde støttet.

Hans andet anbringende var næsten lige så langt ude. Det var en påstand om, at jeg ikke havde en konkret og aktuel interesse i domstolenes afgørelse. Det kan man kun ryste på hovedet af. Min interesse var (og er) både konkret og aktuel. Hver dag, hvor jeg importerer film fra USA eller Østen, skal jeg enten respektere et eventuelt forbud eller indhente konkret tilladelse. Afskaffelsen af international konsumtion har pålagt mig en ny pligt, men hvilken?

Jeg befandt mig i en permanent uvished om, hvad der kræves af mig for at opfylde mine nye pligter som importør. Det var på grund af min interesse i loven, at jeg i 2002 var inviteret med til ekspertmødet i Kulturudvalget. Det var næppe sket, hvis ikke jeg havde en interesse i loven. Kammeradvokaten repræsenterede kulturminister Brian Mikkelsen, som fra Folketingets talerstol havde nævnt netop Laserdisken - af alle virksomheder i hele landet - som "den ene virksomhed", der blev påvirket af lovændringen (side 581). Det var en vanvittig kovending.

K. Hagel-Sørensen illustrerede også en evne til at få det mest utrolige sludder til at lyde plausibelt, hvis man ikke tænker sig om. Det skete, da han alligevel gav fortolkning 2 sin støtte med disse ord: "Udgangspunktet bør naturligvis være, at når der eksisterer en ret, bør den, der ønsker at opnå økonomisk gevinst ved at udnytte retten, have ulejlighed med at kontakte rettighedshaveren."

Lyder det besnærende? Overvej lige konteksten. Hvordan er det nu, at værket udnyttes? Det udnyttes ved, at en boghandler sælger et eksemplar af en udgivet bog. Er det rimeligt at tage udgangspunkt i, at boghandlerens salg af bøger er til skade for forfatteren? Hvor meget vil forfatteren tjene, hvis boghandleren ikke vil sælge hans udgivelser? Er der tale om en form for udnyttelse, hvor det er rimeligt at kræve, at forfatteren skal spørges ved hvert salg? *Harry Potter*-bøgerne er solgt i mere end 500 mio. eksemplarer. Ifølge kammeradvokaten bør det være sådan, at J. K. Rowling skal spørges, hver gang en *Harry Potter*-bog sælges!

Ok, lad os et øjeblik købe det argument, at boghandlerens salg af en bog er en sådan udnyttelse, at forfatteren skal spørges, før et eksemplar af bogen må sælges, og at EU sikrer dette. Den kvikke læser vil stadig undre sig: Reglen vedrører jo kun varer fra tredjelandene! Går EU ud på at hjælpe forfattere i tredjelandene, mens EU's egne forfattere ikke skal have den samme ret?

Nej, kammeradvokatens useriøse svar har udelukkende til formål at vildlede.

Byrettens henvisning

Jeg foreslog kammeradvokaten, at vi mødtes for at drøfte sagen, og jeg prøvede diplomatisk at åbne for den mulighed, at afvisningspåstanden måske skyldtes en misforståelse, men det hjalp ikke. Kammeradvokaten gad ikke engang ulejlige sig med at svare.

I stedet sendte han en anmodning til Retten i Aalborg om at beramme hans afvisningspåstand til mundtlig forhandling. Byretten var nødt til at gøre noget, og sagen endte hos byretsdommer Ole Høyer, som besluttede, at han først ville tage stilling til min anmodning om henvisning. Han bad parterne om at indsende et skriftligt indlæg med bemærkninger til anmodningen, hvorefter han ville træffe afgørelse på skriftligt grundlag.

Jeg skrev derfor et processkrift om sagens principielle karakter samt et ekstra processkrift om sammenhængen mellem den første sag mellem anpartsselskabet og Kulturministeriet og nærværende sag, der var en udløber af den første sag og forårsaget af, at Kulturministeriet havde valgt en tvivlsom fortolkning.

Kammeradvokaten bebrejdede i stedet Ole Høyer, at han ikke havde fulgt hans forslag. Afvisningspåstanden skulle behandles først, skrev kammeradvokaten, og hele processkriftet gik ud på at få Ole Høyer til at ændre fremgangsmåde.

Jeg tager hatten af for byretsdommer Ole Høyer, der ikke lod sig intimidere af kammeradvokaten. Uanfægtet tog han som lovet stilling til min anmodning om henvisning. I kendelsen beskrev han kort og præcist det principielle problem og begrundede, at sagen er af principiel karakter: "Sagen vedrører lovforklaring og herunder fortolkning af EU-lovgivning i forhold til national ret."

Ole Høyer tog ikke stilling til kammeradvokatens påstand om afvisning, men knyttede alligevel et par ord til den. Han skrev, at han lagde vægt på "karakteren af de anbringender, sagsøgte har anført til støtte for afvisningspåstanden." Jeg læser det som hans måde at sige, at anmodningen simpelthen var for useriøs.

Den sag, sagsøgeren har anlagt, vedrører spørgsmål om fortolkningen af ophavsretslovens § 19, navnlig i forhold til bestemmelsen i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (2001/29). Da sagen således vedrører lovforklaring og herunder fortolkning af EU-lovgivning i forhold til national ret, finder retten, at sagen er af principiel karakter, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.

Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger finder retten herudover, at det ikke er hensigtsmæssigt, at spørgsmålet om behandlingen af sagsøgtets afvisningspåstand som begæret af sagsøgte udskilles til særskilt påkendelse, jf. retsplejelovens § 253, og afgøres, forinden der træffes afgørelse om sagsøgerens henvisningspåstand. Der er i den forbindelse navnlig lagt vægt på karakteren af de anbringender, sagsøgte har anført til støtte for afvisningspåstanden.

Byretsdommer Ole Høyers henvisningskendelse, 14. marts 2008

Artikel 6: Ret til retfærdig rettergang

Stk. 1. Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der er oprettet ved lov, når der skal træffes afgørelse enten i en strid om hans borgerlige rettigheder og forpligtelser eller angående en mod ham rettet anklage for en forbrydelse. Dommen skal afsiges i et offentligt møde, men pressen og offentligheden kan udelukkes helt eller delvis fra retsforhandlingerne af hensyn til sædeligheden, den offentlige orden eller den nationale sikkerhed i et demokratisk samfund, når det kræves af hensynet til mindreårige eller til beskyttelse af parternes privatliv, eller under særlige omstændigheder i det efter rettens mening strengt nødvendige omfang, når offentlighed ville skade retfærdighedens interesser.

Stk. 2. Enhver, der anklages for en lovovertrædelse, skal anses for uskyldig, indtil hans skyld er bevist i overensstemmelse med loven.

Stk. 3. Enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse, skal mindst have ret til følgende:

- a) at blive underrettet snarest muligt, udførligt og på et sprog, som han forstår, om indholdet af og årsagen til den sigtelse, der er rejst mod ham;
- b) at få tilstrækkelig tid og lejlighed til at forberede sit forsvar;
- c) at forsvare sig personligt eller ved bistand af en forsvarer, som han selv har valgt, og, hvis han ikke har tilstrækkelige midler til at betale for juridisk bistand, at modtage den uden betaling, når dette kræves i retfærdighedens interesse;
- d) at afhøre eller lade afhøre imod ham førte vidner og at få vidner for ham tilsagt og afhørt på samme betingelser som vidner, der føres imod ham;
- e) at få vederlagsfri bistand af en tolk, hvis han ikke forstår eller taler det sprog, der anvendes i retten.

Artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention, 4. november 1950

EU's retssikkerhedsprincip (side 53)

I EU's vejledning til dem, der arbejder med affattelse af EU-lovgivning, står der om retssikkerhedsprincippet kort og klart, at princippet tilsiger, at loven skal være forudsigelig i sin anvendelse.

Det har været en del af Den Europæiske Menneskeretskonvention siden 1950. Hvis jeg indsætter mit navn og fjerner de rettigheder, der er irrelevante her, står der tilbage i artikel 6, stk. 1: " Hans Kristian Pedersen har ret til en retfærdig og offentlig rettergang for en uafhængig domstol, når der skal træffes afgørelse i en strid om hans borgerlige forpligtelser."

Der er mellem Kulturministeriet og mig strid om mine borgerlige forpligtelser i forbindelse med mit virke som importør. Jeg mener, at den første retssag viste, at konsekvensen af regional konsumtion er, at jeg skal respektere et forbud, men alligevel forlanger Kulturministeriet, at jeg skal indhente tilladelse. Der er således en strid mellem os på et område, der hører under Kulturministeriet.

Sagsbehandlingen ved Vestre Landsret

Det lykkedes ikke for kammeradvokaten at skræmme Ole Høyer, og jeg tænkte, at han måtte standse dette spild af ressourcer, men nej, han fremturede ved Vestre Landsret, og nærmest ud af det blå blev jeg indkaldt til delforhandling ved Vestre Landsret den 27. august 2008 kl. 9.00.

Kammeradvokatens argument var, at spørgsmålet var færdigbehandlet, så der kunne indkaldes til delforhandling med det samme. Det gjorde Vestre Landsret så. Alene fordi kammeradvokaten havde bedt om det! Det var helt surrealistisk.

Kammeradvokaten havde i svarskriftet gjort gældende, at der reelt var tale om samme sagsøger som i sag nr. B-506-03: Laserdisken ApS mod Kulturministeriet. I relation til spørgsmålet om retlig interesse kan vi godt sammenlignes, for det er mit arbejde som importør, der gør ophavsretslovens § 19 relevant for mig. I begge sager var EU-retten et centralt tema. Forskellen var blot, at det før handlede om gyldighed, nu handlede det om fortolkning, og jeg spurgte:

“Hvordan kan jeg have en retlig interesse i en lovs gyldighed uden samtidig at have en retlig interesse i *samme* lovs fortolkning?”

Det blev endnu mere surrealistisk. Jeg ønskede ikke denne delforhandling, men jeg blev alligevel pålagt at udarbejde ekstrakten til delforhandlingen. Jeg skulle også betale en retsafgift på 500 kr. Hvis jeg ikke udarbejdede ekstrakten i tide, ville sagen blive afvist. Hvis jeg ikke mødte på det berammede tidspunkt, ville sagen blive afvist. Kun i tilfælde af sygdom kunne jeg få sagen udsat, og i så fald skulle retten have en specificeret lægeattest.

Jeg bad retten præcisere, hvilken bestemmelse i retsplejeloven opkrævningen af afgift var støttet på. Hvorfor skulle jeg betale afgift for en delforhandling, kun sagsøgte ønskede, og som kun tog stilling til en påstand, sagsøgte havde nedlagt? Uden et ord til forklaring fik jeg de 500 kr. tilbagebetalt.

Kammeradvokaten regerede tilsyneladende ved Vestre Landsret. Han havde en anden aftale, og han ville ikke sende en af advokatfirmatets hundredvis af jurister. Han foreslog nogle andre datoer, og det endte med, at jeg i stedet blev beordret til at møde den 2. september 2008, hvor det passede kammeradvokaten bedre.

Under henvisning til landsrettens retsbog, hvoraf det fremgår, at der er berammet mundtlig forhandling i ovennævnte sag onsdag den 27. august, skal jeg meddele, at jeg er forhindret i at deltage i en mundtlig forhandling denne dag på grund af en aftale, som ikke kan flyttes.

Jeg har ledige tidspunkter både mandag, tirsdag og fredag i uge 35, ligesom jeg også kan deltage i mundtlig forhandling hver dag i uge 33 og mandag, tirsdag og onsdag i uge 34 samt mandag, tirsdag, torsdag og fredag i uge 36.

Kammeradvokaten til Vestre Landsret, 19. juni 2008

Hvor langt kunne kammeradvokaten komme med løggen om, at jeg havde anlagt den samme retssag igen? Vel ikke ret langt efter Ole Høyers fine sammenfatning, tænkte jeg, men kammeradvokaten fremturede ufortrødent. Han ville have bilag A-H med i ekstrakten, selvom bilag A-G vedrørte sagen om infosoc-direktivets gyldighed, og bilag H vedrørte frifindelsepåstanden. Hvad skulle de bruges til i en delforhandling, der udelukkende vedrørte min retlige interesse i ophavsretslovens fortolkning? Tilsyneladende havde han planlagt et eller andet.

Alle retssager forberedes, inden domsforhandlingen berammes. Under forberedelsen skal man angive alle de påstande og beviser, man vil føre for retten. Hvis man har glemt noget under forberedelsen, skal man jf. retsplejelovens § 358 give modparten besked og søge om rettens tilladelse for at få det med alligevel.

Det så ud til, at kammeradvokaten havde gemt nogle kort i ærmet, som han først ville smide på bordet under domsforhandlingen. Jeg protesterede på forhånd. Jeg anede ikke, hvad han var ude på, altså udover at fremture med den absurde løgn. Han prøvede stædigt at aflede opmærksomheden fra det faktum, at striden handlede om lovens fortolkning, mens jeg derimod præciserede dette igen og igen.

Anmodning om fair retssag i overensstemmelse med MRK 6

Af hensyn til appelmulighederne skal jeg formelt anmode om en fair retssag og gøre opmærksom på, at 3 timer er utilstrækkelige til en delforhandling, medmindre retten afviser sagsøgtens bilag A-H og på forhånd gør det klart, at hovedsagen handler om ophavsretslovens *fortolkning*.

Laserdisken til Vestre Landsret, 5. august 2008

Kendskab til sagsøgtens anbringender forud for delforhandlingen

I relation til landsrettens skrivelse af 8. august 2008 bemærkes, at den sag, der er henvist til behandling ved landsretten i 1. instans af Retten i Aalborg vedrører fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1. Jeg kan ikke påbegynde et påstandsdokument eller en ekstrakt, før det er klart, om delforhandlingen om sagens afvisning vedrører *andet* end min retlige interesse i at få ophavsretsloven fortolket autoritativt.

Jeg gør opmærksom på, at sagsøgte endnu ikke har gjort anbringender gældende til støtte for påstanden om, at jeg ikke har en retlig interesse i ophavsretslovens fortolkning. Hvis sagsøgte under delforhandlingen vil gøre anbringender gældende, vil de derfor i sagens natur være nova, og det vil jeg protestere imod under domsforhandlingen. Jeg anmoder sagsøgte løfte sløret for baggrunden for, at denne mener, at jeg ikke har en retlig interesse i ophavsretslovens fortolkning. Hvis f.eks. sagsøgte vil bestride, at jeg importerer film i kraft af min virksomhed, har jeg ret til at vide det forud for domsforhandlingen.

Laserdisken til Vestre Landsret, 12. august 2008

Den usædvanlige “omvendte” domsforhandling

I et brev til Vestre Landsret meddelte kammeradvokaten, at afvisningspåstanden støttes på en retskraftsbetragtning, men han uddybede ikke, hvad den gik ud på. De anførte bilag skulle dokumentere, at min påstand allerede var behandlet. Vestre Landsret meddelte, at der først under delforhandlingen ville blive taget stilling til, om kammeradvokaten måtte gøre et nyt anbringende om retskraft gældende.

Delforhandlingen blev forestået af retsformand Sigrid Ballund, John Lundum og Fabrin (også uden fornavn). Fabrin lagde overraskende ud med at rose min sagsfremstilling i påstandsdokumentet, hvor jeg på skemaform som på side 637 havde gjort det klart, hvordan de to fortolkninger adskilte sig fra hinanden.

“Det vil mange advokater kunne lære af,” sagde han til mig. Det var en fin start, tænkte jeg, men det faldt til jorden af Sigrid Ballunds svar på min protest imod, at kammeradvokaten ville komme med nye anbringender under domsforhandlingen. Jeg var sagsøger og skulle derfor procedere først, og jeg kunne i sagens natur ikke forholde mig til kammeradvokatens anbringender, når de først blev afsløret i hans *efterfølgende* procedure. Det kunne dommerne vel se?

Det dilemma løste Sigrid Ballund simpelthen ved at bytte om på rækkefølgen: “Hvis kammeradvokaten procederer først, så har du hørt, hvad han mener, når det er din tur,” sagde hun til mig og afviste protesten imod nova.

Der går ofte flere år, før en sag er klar til domsforhandling, for alt undersøges forinden. Først når der er helt styr på parternes påstande og anbringender, og alle har undersøgt beviser og retspraksis og drøftet problemstillingerne med kolleger og eksperter, berammes sagen til domsforhandling. Derefter kan man forberede sin procedure uden at risikere overraskelser.

Kammeradvokaten fik alligevel lov til at komme med nye anbringender, som jeg i sagens natur var afskåret fra at undersøge. Jeg fik ikke chancen for at drøfte dem med min advokat, slå op i *Karnovs Lovsamling* og undersøge retspraksis for at kontrollere, om han havde ret og så videre. Det viste sig heldigvis, at hans nye påstande om retskraft ikke var særligt revolutionerende.

Først lod han som om, at der ikke er juridisk forskel på et anpartsselskab og en personlig virksomhed. Det skulle retten i hvert fald se bort fra i og med, at jeg drev både anpartsselskabet og den personlige virksomhed. Hans argumentation gik ud på, at jeg var bundet af anpartsselskabets retssag. Jeg spekulerede på, hvor han ville hen med det. I anpartsselskabets sag havde ingen dommer forholdt sig til spørgsmålet om de to fortolkninger! Ikke desto mindre fremturede han. Ifølge dommen, hvorfra jeg citerer ordret, var hans anbringender følgende:

“EF-Domstolens dom i den præjudicielle sag afklarer i øvrigt det problem, sagsøgeren ønsker at få domstolene til at forholde sig til i denne sag, da det indirekte fremgår af EF-Domstolens dom, at der først indtræder konsumtion af en ophavsmands rettigheder, hvis originalværker eller eksemplarer heraf markedsføres inden for EØS-området af rettighedshaveren eller med dennes samtykke.”

Kammeradvokatens “bombe”

Min forundring steg og steg. Det sidste havde vi hele tiden været enige om, og det var ikke, hvad retssagen om ophavsretslovens fortolkning handlede om. Hvor ville han hen med det sludder? Han fortsatte:

“Sagsøgerens selskab valgte at hæve sagen ved Østre Landsret, efter af EF-Domstolen havde afsagt dom i sagen efter en præjudiciel forelæggelse. Selvom der ikke blev afsagt dom i sagen ved Østre Landsret, har sagen alligevel materiel retskraft med den virkning, at den foreliggende sag skal afvises. Baggrunden herfor er, at Laserdisken ApS hævdede sagen ved Østre Landsret, efter at EF-Domstolen havde afsagt dom i den præjudicielle forelæggelse. Dette må sidestilles med, at en retssag hæves efter rettens tilkendegivelse eller efter gennemførelse af syn og skøn eller lignende.”

Det var altså hans “bombe”. Den kunne jeg umiddelbart demontere. Først og fremmest gentog jeg for 117. gang, at vi er enige om, hvornår spredningsretten konsumeres. Nærværende sag vedrører striden om mine pligter som importør, når spredningsretten *ikke* er konsumeret.

Jeg var i hvert fald ikke bundet af den sag, Laserdisken ApS havde anlagt. Det var kammeradvokaten selv, der ville have påstanden ændret, så den kun vedrørte anpartsselskabet. En bemærkelsesværdig kovending, at jeg pludselig skulle være forpligtet af den alligevel. Der var ikke afsagt dom i sagen, så principielt gik hans anbringende ud på, at jeg var bundet af en aftale, en tredjepart havde indgået med Kulturministeriet. Det undrede mig, at en mand af hans kaliber kunne få sig selv til at sige sådan noget vrøvl.

Jeg afsluttede min procedure med at understrege - igen-igen - at det handlede om at få afklaret mine pligter som importør af filmværker fra tredjelande. Ifølge Mennesteretskonventionens artikel 6 og EU's retssikkerhedsprincip er det min ret at få fjernet den uvished, jeg befinder mig i. Så simpelt er det.

Sammenfattende gøres det gældende.

- at politikerne på ekspertmødet i Kulturudvalget fik forklaret en anden fortolkning, og at Kommissionen og generaladvokaten i sag C-479/04 som en selvfølge lagde samme fortolkning (fortolkning 1) til grund,
- at ophavsretslovens § 19, stk. 1, derfor kan fortolkes på to forskellige måder,
- at mine forpligtelser ikke er de samme i de to fortolkninger,
- at det følger af artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention, at jeg har adgang til at få striden om mine forpligtelser indbragt for og afgjort af en domstol, og
- at det følger af EU-rettens retssikkerhedsprincip, at jeg har ret til at få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der pålægges mig som følge af EU-ret (og at ophavsretslovens § 19, stk. 1, er gennemført EU-ret).

Vestre Landsrets sagsfremstilling og dom

Vestre Landsrets sagsfremstilling i dom af 7. oktober 2008, sag V.L. B-0442-08, indledes med en beskrivelse af Laserdiskens virksomhed som filmformidler. Der er medtaget den information, at der på Laserdiskens hjemmeside i december 2005 var talt 56.169 titler, som ikke var udgivet i Danmark (specialimport), og det tal var i maj 2008 vokset til ca. 71.400 titler, så man skulle tro, det var relevant for mig at vide, om jeg skulle indhente 71.400 tilladelser, eller om jeg kunne nøjes med at respektere eventuelle forbud - i praksis dem fra FDV's medlemmer.

Men det kommer landsretten slet ikke ind på i dommen. Trods roserne til mit skema og de tilhørende forklaringer om de to fortolkninger kommer landsretten slet ikke ind på de forskellige forpligtelser og deres praktiske betydning. I stedet er der brugt 3,5 side på at gengive EU-Domstolens dom, selvom EU-Domstolen slet ikke udtalte sig om de to fortolkningsmuligheder.

Kulturministeriets svar til Per Clausen er relevant på baggrund af ministeriets kommentar til Johan Schlüters fortolkningsbidrag i 2002. De to dokumenter er centrale, fordi de illustrerer Kulturministeriets holdningsændring og viser, at den nye fortolkning er i strid med både Kommissionens og generaladvokatens.

Men kun Peter Schønnings svar til Per Clausen er gengivet - og ikke kun andet afsnit, der indeholder den nye holdning, men også den lange irrelevante svada om, hvordan Danmark angiveligt kæmpede forgæves mod infosoc-direktivet.

Landsrettens begrundelse og resultat:

Sagsøgerens påstand tilsigter at få afklaret, hvordan ophavsretslovens § 19, stk. 1, skal fortolkes for så vidt angår spørgsmålet, om en importør som f.eks. sagsøgeren alene er afskåret fra at videresprede et værk, der lovligt er bragt på markedet uden for EØS-området, inden for EØS-området, såfremt rettighedshaveren har nedlagt forbud herimod, eller om sagsøgeren alene må videresprede et sådant værk inden for EØS-området, hvis han har rettighedshaverens samtykke hertil.

Spørgsmålet om, hvorvidt ophavsrettighederne til et værk er konsumeret, herunder inden for EØS-området, vil imidlertid ikke kunne give anledning til en konkret tvist mellem sagsøgeren og sagsøgte, men alene mellem sagsøgeren og tredjemand, herunder f.eks. rettighedshavere til værker, sagsøgeren har viderespredt inden for EØS-området. En afgørelse af denne retssag vil endvidere ikke have retskraft i forholdet mellem sagsøgeren og de nævnte tredjemænd.

Hertil kommer, at sagsøgerens påstand alene vedrører abstrakt lovfortolkning uden baggrund i en konkret, aktuel retstvist. Allerede som følge heraf har sagsøgeren ikke nogen retlig interesse i at få prøvet den nedlagte påstand.

Da sagsøgeren ikke har en retlig interesse i at få prøvet sin påstand ved domstolene, vil en afvisning af retssagen hverken være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, eller med EU-rettens retssikkerhedsprincip.

Det er en mærkelig sagsfremstilling. Jeg kan overhovedet ikke genkende den sag, jeg havde anlagt. Dommerne skrev kun om infosoc-direktivets gyldighed, og da hverken Kulturministeriets svar til Kulturudvalget i 2002 eller Kommissionens eller generaladvokatens fortolkningsbidrag er medtaget, er der intet, der forklarer, hvorfor det var nødvendigt for mig at anlægge sagen.

Man kan ikke ud fra dommen finde ud af, at Kulturministeriets svar i 2007 er anderledes, end det var, da loven blev behandlet i 2002, og man kan heller ikke se, at det er en anden fortolkning, der ligger bag EU-Domstolens dom.

Hvad angår min retlige interesse, står der intet om det umulige i at indhente 71.400 tilladelser og det urimelige i, at Kulturministeriets fortolkning medfører, at salget af alle disse film må indstilles, hvis den nye fortolkning håndhæves.

Kammeradvokatens anbringender er gengivet først, hvilket afspejler den "omvendte" domsforhandling. Mit svar på hans nye anbringender om retskraft er medtaget, men retten har ikke medtaget mine anbringender fra påstandsdokumentet, selvom de er meget vigtigere.

Jeg havde gennemgået Van Gend & Loos-sagen (side 50) og gjort gældende, at der ikke var grundlag for at begrænse mine rettigheder. Tværtimod burde retten anerkende, at når borgerne beskytter de rettigheder, der via EU er en del af deres juridiske formue, medfører det en effektiv kontrol, der supplerer regeringernes og Kommissionens kontrol. Det er kun positivt, når borgere som jeg foranlediger, at tvivlsomme fortolkninger efterprøves. Men det leder man alt sammen forgæves efter i dommens gengivelse af mine synspunkter.

Vestre Landsrets begrundelse og resultat giver ingen mening. Det første afsnit gengiver ganske vist min påstand, men i andet afsnit står der: "Spørgsmålet om, hvorvidt ophavsrettighederne til et værk er konsumeret..."

Det er det rene sludder. Som nævnt i stævningen og utallige gange siden har jeg understreget igen og igen, at det er vi *enige* om. Det har intet at gøre med den nedlagte påstand!

Fortsættelsen er også noget sludder. Som Ole Høyer præcist formulerede det, handler sagen om fortolkning af gennemført EU-ret, og ansvaret for, at EU-retten er gennemført korrekt i ophavsretsloven, er Kulturministeriets. Hvordan i alverden kommer dommerne frem til, at min uenighed med Kulturministeriet på grund af den nye fortolkning ikke er en tvist mellem mig og Kulturministeriet?

Skal jeg anlægge sag mod *trejemand* for at få afklaret, om *Kulturministeriets* fortolkning er rigtig? Det giver ingen mening! Hvilken *trejemand*? Jeg var ikke interesseret i en ny strid med FDV, og derfor havde jeg lovet at agere efter Johan Schlüters fortolkning. Jeg respekterede FDV's forbud, og efter forbuddet var der ingen forskel på de to fortolkninger, idet parallelimport herefter er forbudt efter *begge* fortolkninger. Hvad skulle grundlaget for en retssag mod FDV være?

Mener dommerne mon, at jeg skal anlægge sag mod producenten af *Christmas in August* (side 638) for at få afklaret betingelserne for specialimport? Har jeg en reel strid med ham? Mon ikke han bare er glad for, at jeg sælger hans film?

Resten af dommen er lige så vanvittig:

“En afgørelse af denne retssag vil endvidere ikke have retskraft i forholdet mellem sagsøgeren og de nævnte tredjemænd?”

Har alle glemt elementær EU-ret, som K. Hagel-Sørensen selv har været med til at beskrive i *EU-Karnov*? Fremgangsmåden er selvfølgelig den samme som i den første sag om gyldighed. Ifølge EF-traktatens artikel 177 er der kun én domstol i Europa, der kan træffe afgørelse om gyldighed og fortolkning af EU's retsakter, og det er EU-Domstolen, hvis afgørelse *alle* skal respektere (side 51).

Vi havde lige haft en tvist om gyldighed, og da fulgte vi den fremgangsmåde, der er beskrevet i *EU-Karnov*. En tvist om fortolkning følger det samme mønster. Den nationale domstol må - for at kunne træffe afgørelse i en strid om gyldighed eller fortolkning af EU-retten - forelægge et præjudicielt spørgsmål for EU-Domstolen, og svaret er bindende for *alle* i Fællesskabet.

“Hertil kommer, at sagsøgerens påstand alene vedrører abstrakt lovfortolkning uden baggrund i en konkret, aktuel retstvist.”

Det er i hvert fald noget sludder, at lovfortolkningen er abstrakt. Det handler helt konkret om, hvad jeg skal foretage mig som importør. Min retsstilling er uvis, og det er grund nok til, at jeg har ret til at anlægge en retssag.

Dette sludder fører til noget nyt sludder, nemlig at jeg ikke har retlig interesse i at få prøvet påstanden. Det bruges som begrundelse for, at jeg ikke er omfattet af menneskeretskonventionen og EU's retssikkerhedsprincip.

Menneskeretskonventionen og EU-retten er en ubetinget del af min juridiske formue som EU-borger. Retten kan ikke bare opfinde betingelser og lægge dem ind, fordi en retssag er ubelejlig. Tværtimod er det rettens opgave *ex officio*, dvs. af egen drift, at sikre, at mine menneskerettigheder respekteres.

Menneskerettighederne er ganske vist personlige. Det betyder, at jeg ikke kan anlægge en retssag, hvis min nabos rettigheder er krænket. Det kan jeg kun, hvis mine egne rettigheder er krænket, og så skal de rettigheder, der er krænket, være konkrete i forhold til mig. Det betyder, at jeg ikke kan anlægge en retssag mod Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, fordi en fiskeriordning er uklar, medmindre jeg er fisker og omfattet af ordningen. Kravet om “retlig interesse” medfører, at man kun kan anlægge sag om forhold, der vedrører én selv.

Det er imidlertid nonsens at påstå, at det ikke vedrører mig som filmimportør at få afklaret, om jeg kan “nøjes” med at give afkald på parallelimporten ved at respektere FDV's forbud, eller om jeg også skal opgive specialimporten, fordi det i praksis er umuligt at indsamle 71.400 tilladelser.

Det er ikke gratis at forsvare sine rettigheder. Vestre Landsret dømte mig til at betale 1.950 kr. til kammeradvokaten for hans materialesamling og 25.000 kr. til Kulturministeriet i sagsomkostninger. Retsafgiften var på 1.500 kr., så det løb i alt op i 28.450 kr. plus mine egne omkostninger til retssagen.

Påstand

Sagen hjemvises til landsretten til realitetsbehandling af indstævntes afvisningspåstand i forhold til den nedlagte påstand jf. sagen om ophavsretslovens fortolkning, som den 14. marts 2008 blev henvist til landsretten af byretten jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.

Sagsfremstilling

Hvis retssystemet skal give nogen mening, må retten forholde sig til det problem, en sagsøger går til retten med. Det er nu engang sagsøgers problem, der foranlediger sagsøger til at anlægge sag. Mens det nok er belejligt for en sagsøgt, at retten tager stilling til et mindre prekært problem, undergraver retssystemet sin egen betydning, når den vælger den løsning.

Vestre Landsret har jf. den påankede dom på kammeradvokatens opfordring forholdt sig til en ikke-eksisterende tvist i stedet for at forholde sig til den anlagte sag. Det fremgår således ikke af dommen, at to forskellige kvalificerede fortolkninger af ophavsretslovens § 19 pålægger mig forskellige forpligtelser, som jeg har ret til at få afklaret. Det fremgår ikke engang af sagsfremstillingen, at der er to forskellige fortolkninger. Følgelig er de afgørende faktuelle virkninger af de to fortolkninger heller ikke beskrevet. Dette fremgår ellers klart af påstandsdokumentet og processkriftet om hovedsagen og baggrunden for den.

Laserdiskens ankestævning, 21. oktober 2008

Cirkus Højesteret

I ankestævningen lagde jeg ikke skjul på min utilfredshed med landsretten, som afviste et andet spørgsmål end det, jeg havde anlagt sag om. Det var en ommer! Subsidiært begærede jeg sagen realitetsbehandlet. Kammeradvokaten var tilfreds med, at problemet var løst. Hans svarskrift var på én linje: "For Højesteret gør jeg de samme anbringender og bevisligheder gældende som for Vestre Landsret."

I et forsøg på at holde sagen på sporet efterlyste jeg et svarskrift, der forholdt sig til tvisten om lovens fortolkning. Det irriterede kammeradvokaten så meget, at han bad Højesteret om at give mig advokatpålæg. Da Højesteret ikke svarede, gentog han anmodningen, men Højesteret fandt ikke, at betingelserne var opfyldt.

Indstævnte har anmodet Højesteret om at meddele appellanten advokatpålæg efter retsplejelovens § 259. Det fremgår videre, at indstævnte, i tilfælde af at Højesteret ikke meddeler appellanten advokatpålæg, anmoder om, at sagen berammes til hovedforhandling.

Ankeudvalgets formand (højesteretsdommer Niels Grubbe) besluttede, at der ikke meddeles Hans Kristian Pedersen advokatpålæg i medfør af retsplejelovens § 259, stk. 2, da betingelserne derfor ikke er opfyldt.

Højesterets anke- og kæremålsudvalg, 23. februar 2009

Stemningen var dårlig. Jeg var vant til dårlig stemning fra retssagerne mod FDV og Johan Schlüter, men jeg accepterede i det mindste, at det var Johan Schlüters opgave at arbejde for de bedst mulige vilkår for sine klienter, og i hans øjne var en løgn ikke en rigtig løgn, hvis han kunne få en dommer til at tro på den.

Her var modparten ikke en privat organisation drevet af ønsket om profit. Det var mit eget lands regering, som ved enhver lejlighed fører sig frem som fortaler for frihandel og lov og ret, men som alligevel brugte en advokat, der med næb og kløer bekæmpede frihandel, og som løj og manipulerede lige så meget som Johan Schlüter for at undgå en undersøgelse af en forkert fortolkning, som ovenikøbet går stik imod regeringens officielle politik. Kammeradvokaten og dommerne ved Vestre Landsret får mig til at skamme mig over at være dansker.

Det var en kamp op ad bakke, og jeg kæmpede forgæves. I et processkrift fra den 20. marts 2009 opfordrede jeg atter kammeradvokaten til at forklare, "hvordan Laserdisken kan undgå at have en retlig interesse i lovens fortolkning, når både indstævnte og Østre Landsret har accepteret Laserdiskens retlige interesse i samme lovs gyldighed?"

Den 21. april 2009 holdt vi et forberedende retsmøde med højesteretsdommer Niels Grubbe. Jeg ville have ham til at pålægge kammeradvokaten at afsløre sine anbringender under forberedelsen, men han afviste. Til gengæld ville han have os til at acceptere en skriftlig sagsbehandling, og jeg protesterede:

- Hvordan skal jeg kunne skrive en procedure, når jeg ikke ved, hvad kammeradvokaten vil gøre gældende? Skal jeg bare gætte mig frem?

- Ja, svarede højesteretsdommer Niels Grubbe kort, og så var linjen lagt.

Jeg valgte at holde mit skriftlige indlæg til Højesteret så kort som muligt. Jeg ville ikke bidrage til forvirringen, og det skulle i hvert fald stå klart for eftertiden, hvad der stod på spil.

Som ventet indeholdt kammeradvokatens skriftlige indlæg en sværm af løgne og vildledninger. Hans 11 sider lange indlæg fra den 30. september 2009 er et fint eksempel på, hvordan en professionel manipulator arbejder. Den største "bombe" var en teoretisk betragtning, der endte med at konkludere, at retten skal anse min nuværende personlige virksomhed som identisk med Laserdisken ApS, og da det var fortolkning 2, der var beskrevet i den daværende fælles forelæggelse, var jeg for tid og evighed bundet af dette "tilsagn" om, at fortolkning 2 er rigtig.

Så kan man overveje, om kammeradvokaten manipulerede med vilje, eller om han vidste mindre om grundlæggende selskabsret end en førsteårs jurastuderende! Da jeg læste erhvervsret, blev de forskellige juridiske enheder gennemgået som noget af det første. Enkeltmandsvirksomheder og anpartsselskaber er blot nogle af mange virksomhedsformer. De er uafhængige og kan ikke ændres fra det ene til det andet. Da jeg ville beskytte mit fremtidige virke som filmimportør ved at drive Laserdisken i et selskab, var det vildt besværligt (side 393).

Kammeradvokaten er den eneste jurist, jeg har mødt, som har påstået, at man kan skifte selskabsform med det resultat, at ingen ved, hvem de handler med!

Sådan var det i hvert fald ikke med Laserdisken. Min revisor var påpasselig med, at jeg rettede CVR-nummeret på brevpapiret og på hjemmesiden og informerede om den nye situation, da jeg købte aktiviteterne tilbage. Jeg skrev til leverandører og samhandelspartnere og bad dem fjerne "ApS" fra navnet og være opmærksom på det nye CVR-nummer. Det gik ikke hos PBS, med hvem jeg havde indgået en internetindløsningsaftale til hjemmesiden.

- Du skal bare slette "ApS" og indtaste det andet CVR-nummer, sagde jeg.

- Nej, sådan fungerer det ikke, svarede Bjarne Hansen fra PBS. - Et nyt CVR-nummer betyder, at vi handler med en helt anden juridisk enhed. Du er nødt til at indlevere en separat ansøgning for din personlige virksomhed.

For PBS betød et nyt CVR-nummer "en helt anden juridisk enhed", og derfor måtte jeg hele godkendelsesproceduren igennem én gang til. Kammeradvokaten vidste også udmærket, hvordan det hang sammen, men han havde et formål med at spille dum: Han ville binde mig til en forkert fortolkning.

Jeg tror, en førsteårs jurastuderende også kan gennemskue den manipulation. Selvom jeg personligt skulle have underskrevet en erklæring på, at jeg mente, at fortolkning 2 var rigtig, betød det intet. Man har lov til at klogere, og jeg lærte af at analysere dommen og Kommissionens og generaladvokatens indlæg. Det er da trist, at kammeradvokaten ikke vil lære noget, men pointen er, at EU-Domstolen - og kun EU-Domstolen - kan fortolke EU-retten. Uanset hvad jeg mente i 2004.

Hvad hovedsagen ikke handler om

Indstævnte har nu i 2 år, 4 måneder og 24 dage *foregivet*, at jeg har anlagt en retssag for at få løst en strid, hvorom det allerede af stævningen udtrykkeligt fremgår, at der er enighed. Indstævnte har formentlig slet ikke læst stævningen, idet det anføres: "Denne sag handler om, hvornår eneretten til at råde over et værkseksemplar konsumeres."

Den Europæiske Menneskeretskonventions artikel 6

Da hovedsagen vedrører en strid om mine borgerlige forpligtelser, skal Højesteret blot tage stilling til, om beskyttelsen i Den Europæiske Menneskeretskonvention også omfatter mig.

EU-rettens retssikkerhedsprincip

Retssikkerhedsprincippet efterlader ikke tvivl om min ret til at få afklaret, om jeg skal indhente en tilladelse eller respektere et forbud. Højesteret skal reelt blot afgøre, om retssikkerhedsprincippet også gælder for mig.

Hvad delforhandlingen reelt handler om

Kulturministeriet har med en forkert fortolkning af ophavsretsloven givet internationale selskaber mulighed for at konkurrencebeskytte det danske marked. Vestre Landsret valgte - i modsætning til Retten i Aalborg - at dække over denne "fejl". Vil Højesteret også dække over "fejlen"?

Forskellen på fortolkning 1 og international konsumtion

Kammeradvokaten sagde, at EU-Domstolen havde fortolket regional konsumtion ved at besvare det andet præjudicielle spørgsmål bekræftende. Kunne han ikke se, at det intet havde med sagen at gøre? Er det tænkeligt, at han og dommerne ikke kunne se forskel på fortolkning 1 og international konsumtion? At de havde sat sig så lidt ind i sagen, at de troede, at "hvornår eneretten er konsumeret" svarede til fortolkning 1, og at regional konsumtion svarede til fortolkning 2?

Jeg havde redegjort for de to fortolkninger i påstandsdokumentet - og endda fået ros for det - men der står intet i dommen. I mit andet skriftlige indlæg fra den 19. oktober 2009 gav jeg derfor Højesteret et eksempel på forskellen:

I 2001 udkom tv-serien *Riget* (1994) på DVD i Hong Kong. Jeg importerede tv-serien på DVD til Danmark. Hvis parallelimporten generede Lars von Trier og Zentropa, og de gerne ville forbyde den, havde jeg ret til at svare "Jeg er ligeglad. International konsumtion giver mig ret til at importere og sælge pladerne."

Regional konsumtion ændrer situationen. Også i fortolkning 1, der pålægger mig at svare: "Jeg vil respektere forbuddet og undlade at importere og sælge disse plader, for den ret har jeg ikke mere." Det var den "beskedne" virkning, Mogens Koktvedgaard havde beroliget politikerne med på ekspertmødet (side 565), og det var nøjagtig den beskyttelse, Silhouette havde fået af EU-Domstolen.

Jeg skrev til Højesteret, at den ikke kan begrænse mine EU-retlige rettigheder med processuelle regler i form af et udefineret begreb som "retlig interesse" uden at spørge EU-Domstolen først.

Højesterets fem dommere, Per Sørensen, Børge Dahl, Jytte Scharling, Poul Dahl Jensen og Jens Peter Christensen var ligeglade. Det er svært at vide, om de læste noget, for de henviste blot til landsrettens dom. Det er bemærkelsesværdigt, at de kommenterede - og afviste - synspunktet om retskraft i dommen nedenfor. Det er sært, fordi den første sag slet ikke handlede om fortolkning. Det indikerer mere end noget andet, at dommerne i Højesteret ikke satte sig ind i sagen.

Det fejlslagne forsøg på at få rettet fejlen i ankesagen kostede mig yderligere 3.000 kr. i retsgebyrer og 25.000 kr. i sagsomkostninger til Kulturministeriet.

Højesterets begrundelse og resultat:

Den tidligere sag, som Laserdisken ApS i 2003 havde anlagt mod Kulturministeriet, blev hævet i 2006, uden at der blev truffet retskraftig afgørelse om fortolkningen af ophavsretslovens § 19. Der er derfor ikke grundlag for at afvise nærværende søgsmål ud fra et retskraftsynspunkt.

Af de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at søgsmålet er afvist som følge af, at Hans Kristian Pedersen ikke har nogen retlig interesse i at få prøvet den nedlagte anerkendelsespåstand i en sag mod Kulturministeriet.

“Partners in crime”

Jeg kom til at tænke på Lilholts ord: “Vi er ikke Højesteret”. Han ville ikke sige til sine kolleger, at de var dumme ved at have tilladt en forkert praksis (side 275). Det hjalp ikke, at jeg denne gang havde gjort det rigtige og fået sagen henvist, så dommerne i Højesteret fik det sidste ord. De var i nøjagtig samme grad ramt af “Dr. Stone-syndromet” og var også blevet industriens “partners in crime”.

Johan Schlüter mente det selvfølgelig ikke, da han skrev til Kulturudvalget (side 557), og da han igen på ekspertmødet beroligede med, at lovforslaget ikke ville påvirke specialimporten, “for der er ingen til at forbyde det” (side 572).

Da loven var vedtaget, gik FDV og IFPI straks i krig mod landets video- og pladeforretninger med trusselsbreve og kontrolbesøg, og fogedretterne stillede sig velvilligt til rådighed, hvis en af de store organisationer lige ville kontrollere, at alle butikker havde rettet ind og kun solgte plader, der var leveret af den danske generalimportør, som Mogens Koktvedgaard udtrykte det. Ingen stillede spørgsmål til det. Det blev hurtigt rutine for FDV og IFPI at kigge butikkerne i kortene. Kan man forestille sig, at det viser sig, at det slet ikke var lovligt?

Ole Høyer er stadig byretsdommer. Min ironiske kommentar til det er, at han ikke kan bruges i landsretten, fordi han ikke ser det store perspektiv i samarbejdet med monopolerne. Han forholder sig “bare” omhyggeligt og objektivt til de sager, der havner på hans bord, og det er ikke gavnligt for netværket!

Vedr. razzia i Axel Music:

Axel Music arbejder tæt sammen med den danske musik- og filmbranche. Butikkerne er ikke involveret i piratkopiering og har ikke import fra USA, men alligevel er det også sket for os, at den samlede musik- og videobranche, dvs. IFPI Danmark, Nordisk Copyright Bureau, Dansk Musiker Forbund og Dansk Artist Forbund samt Foreningen af Danske Videogramdistributører har lavet en razzia hos os.

Den 30. maj i år blev jeg ringet op kl. 11.20 af en medarbejder, der fortalte, at fogeden og et par advokater stod ude på Bülowvej 3, hvor vi har kontor og lager. De ville foretage et kontrolbesøg af lageret og kikke på regnskaberne. Jeg sagde, at det havde jeg ikke tid til lige nu, men fogeden sagde, at det skulle jeg sandelig ikke bestemme. Jeg måtte huhej have fat i min advokat, og så gik resten af dagen med at vise dem rundt på lageret og gennemgå regnskaber. De fik en fuldstændig fortegnelse over varelageret og leverandørfortegnelserne. De fandt selvfølgelig intet ulovligt på lageret, men skulle alligevel lige true med at komme igen, hvis de kunne se af lagerlisterne, at vi havde købt noget, vi ikke burde. Jeg måtte højtideligt love, at vi ikke ville krænke deres rettigheder, som om det er noget, vi gør til dagligt.

Jeg kunne se, at de havde udskrifter med af mine regnskaber og sammenlignede dem med deres egne salgstal. Jeg går ud fra, at de ville sikre sig, at Axel Music butikkerne ikke handler med andre end dem, og at de i hvert fald vil finde ud af, hvem det så er.

Kovendingen og fremtidsperspektiverne

I dag kan jeg se, at jeg undervurderede Peter Schønning og kammeradvokaten. De vidste sikkert allerede i 2003, at jeg ikke havde en jordisk chance for at ændre en politik, som EU-Domstolen havde fastholdt flere gange, og de havde kontrol over EU-institutionernes repræsentanter. De havde sikkert ikke forudset, at Polen også slog et slag for frihandel - dog som den eneste medlemsstat, hvilket jeg finder lidt skræmmende - men det var en ufarlig sag.

Spørgsmålet om fortolkning er værre. Det kan ikke bare afvises med "intet er frembragt" til støtte for status quo. EU-Domstolen er i givet fald nødt til at vælge, og den kan ikke vælge Peter Schønnings fortolkning, der vil opdele markedet, for det er trods alt stadig en af EU's grundpiller.

"Hvis det viser sig, at der er et problem eller en fejl, vil vi da med glæde gribe fat i det," lovede Brian Mikkelsen under førstebehandlingen (side 548). Han gjorde det modsatte. Han lod sine folk kæmpe med næb og kløer mod en undersøgelse, der kunne lette tilværelsen for importører af kulturelle produkter. Hvis ikke jeg har en retlig interesse i lovens fortolkning, hvem har så? Der er gået 19 år, og der er ingen tegn på, at Kulturministeriets tvivlsomme fortolkning vil blive efterprøvet. Jeg kan ikke gøre mere. Hvis der skal ske noget, må Folketinget træde i karakter.

Efter Højesterets dom: Folketinget er nødt til at tage stilling:

Under den afsluttende debat i Folketinget, hvor min virksomhed Laserdisken specielt blev nævnt af kulturministeren, blev det også debatteret, om det var rimeligt, at jeg, en privat borger, skulle føre sag ved EU-Domstolen for at opnå, hvad også Folketinget søgte at opnå. Jeg gennemførte den bebudede retssag ved EU-Domstolen om lovens gyldighed. Sagen endte med, at der ikke er noget problem, når loven fortolkes rigtigt. Jeg meddelte dette til Kulturudvalget i januar 2007, men Kulturministeriet valgte alligevel at håndhæve en mere restriktiv og forkert fortolkning. Jeg anlagde sag om op-havsretslovens fortolkning. Den sag er af principiel karakter, sagde Retten i Aalborg og henviste sagen til landsretten.

I strid med Kulturministeriets løfte om at søge det korrekte resultat, kæmpede Kulturministeriet med næb og kløer mod en retlig undersøgelse og afgørelse. Trods mit engagement i 2002 og sagen om lovens gyldighed, som jeg førte ved Østre Landsret og EU-Domstolen uden problemer, overtalte Kulturministeriet Vestre Landsret og Højesteret til at afvise sagen på grund af "manglende retlig interesse".

Jeg mener, at De som politiker bør overveje de kulturelle og økonomiske konsekvenser af valget af det, jeg mener er den forkerte fortolkning. De bør også overveje sandsynligheden for, om spørgsmålet på baggrund af Højesterets dom nogen sinde vil få en retlig undersøgelse. Jeg vil forsøge at indbringe afvisningen af en domstolsafgørelse for Den Europæiske Menneskeretsdomstol, men jeg er kun én mand, og det er ikke sikkert, at jeg kan løse alle de kulturelle problemer alene.